

Κυριακὴ Β' Νηστειῶν (Μαρκ. β', 1-12)

19 Μαρτίου 2006

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ὁ παραλυτικὸς προσκομίζεται στὸν Χριστὸν κατὰ ἔνα παράδοξο τρόπον. Ἐπειδὴ ὑπῆρχε πολὺς κόσμος καὶ ἥταν ἀδύνατο νὰ προσεγγίσουν, γι' αὐτὸν ἀνέβηκαν στὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ ποὺ βρισκόταν ὁ Χριστός, ξηλώνουν ἔνα μέρος ἀπ' αὐτὴν καὶ κατεβάζουν τὸ κρεβάτι μὲ τὸν παραλυτικὸν μπροστὰ στὸν Χριστό.

Ὥμως τὰ παράδοξα αὐτῆς τῆς Εὐαγγελικῆς περιοκῆς, δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Τὸ ἔνα διαδέχεται τὸ ἄλλο. Ποιό ἄλλο δηλαδή; Τὸ πῶς ἀντιμετωπίζεται τὸ πρόβλημα τοῦ παραλυτικοῦ; Ὁ Χριστὸς ἀντικρύζοντας τὸν ασθενή, δὲν ἀναφέρεται στὴν σωματικὴ του ἀσθένεια, ὡσαν νὰ μὴν ὑπάρχει. Ἀλλὰ ἀπαευθυνόμενος πρὸς αὐτὸν τοῦ λέγει πὼς οἱ ἀμαρτίες του εἶναι συγχωρεμένες.

Πόσο παράξεινα καὶ παράδοξα ἐνεργεῖ ὁ Χριστός! Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κατανοήσει. Ἀφοῦ δὲν ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐρμηνεύσει τὸν τρόπον ἐνεργείας Του. Εἴναι ἄλλος ὁ δρόμος καὶ ὁ τρόπος λειτουργίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλος τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ συγκεκριμένα ἐδῶ στὸν παραλυτικό, ὁ Χριστὸς ἐνεργεῖ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον, γιατὶ ἐπιθυμεῖ νὰ καταδείξει τὸ στενὸ δεσμὸ ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἀσθένειας. Γνωρίζει δὲ πὼς ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει σὲ κάθε ἄνθρωπο, ἔχει διαπράξει ἀμαρτωλὲς καὶ ἄδικες πράξεις.

Ἐπιθυμώντας νὰ ἀποκαθάρει τὸν ψυχικὸν κόσμο του μὲ τὴν συγχώρηση τῶν ἀμαρτιῶν του, ὑπογραμμίζει τὸ γεγονὸς τῆς ἐπιδράσεως τῆς ψυχῆς, στὸ σῶμα. Καὶ τὸ ἀντίθετο. Ἐπειδὴ δύος τὰ πάντα ἐκπορεύονται ἀπὸ τὴν ψυχήν καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ ὅλα προγραμματίζονται καὶ σχεδιάζονται, γι' αὐτὸν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ εἶναι χῶρος καθαρότητας καὶ ἀγιότητας.

“Υστερα ἔρχεται τὸ σῶμα, ὡς ὑπηρετικὸ ὄργανο τῆς ψυχῆς καὶ ἐκτελεῖ ὅσα ἥδη ἔχουν σχεδιαστεῖ καὶ ἀποφασιστεῖ. Ἡ ψυχὴ λοιπόν, ὡς κυρίαρχο ὄργανο καθοδηγεῖ τὸ σῶμα νὰ πράξει τὸ καλὸν ἢ τὸ κακό.

‘Ο Χριστὸς ἀναφερόμενος στὶς ἀμαρτίες καὶ ὅχι στὴν ἀσθένεια τοῦ σώματος, ‘

Αποδεικνύει μὲ παρρησία πὼς ἔχει ἔξουσία Θεϊκή. Καὶ μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ. Γιατὶ τὶς ἀσθένειες τοῦ σώματος ὁ ἄνθρωπος πολλὲς φορὲς μπορεῖ νὰ θεραπεύσει καὶ κάποτε ἀποτελεσματικὰ. Ὥμως τὶς ἀσθένειες τῆς ψυχῆς «εἶν’ ἀνήμπορος νὰ τὶς γιατρέψει».

Καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὶς πράξεις ποὺ διαπράττει καθημερινὰ εἶναι καθοριστική, ἔνας μονάχα τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ βάρος τους. Ἡ συγχώρηση. Μὲ τὴν συγχώρηση, ὅπως καὶ πιὸ πάνω ἀναφέραμε, μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τὴ δῶσει.

Ο Θεὸς δὲ παρέχοντας τὴν συγχώρηση, ξεπερνάει ἀκόμη καὶ τὰ ὄρια τῆς δημιουργίας Του. Γιατὶ δίνοντας ἄφεση καὶ διαγράφοντας πράξεις καὶ ἔργα ἀμαρτωλά, «δὲν ἐπιτελεῖ μονάχα ἔργο δικαιοσύνης, ἀλλὰ... πραγματώνει ἔργο ἀγάπης, ποὺ δὲν εἶναι πιὰ δημιουργία, ἀλλ᾽ ὑπερδημιουργία».

Οἱ γραμματεὶς ποὺ κατηγόρησαν τὸν Χριστὸν πὼς ξεστόμισε βλασφημία μὲ τὸ λόγο Του ὅτι συγχωροῦνται οἱ ἀμαρτίες τοῦ παραλυτικοῦ, κρίνουν μὲ ἀνθρώπινα μέτρα. Καὶ στέκονται ἀδύναμοι μπροστὰ στὴ Θεϊκὴ βούληση. Γι' αὐτὸν ὁ Χριστὸς, ξεπερνώντας τὰ ἀνθρώπινα μέτρα, ἐπιθυμῶντας νὰ δείξει ποιὸς εἶναι, τοὺς ἀπευθύνει τὸ ἐρώτημα: «Τί εἶναι εὐκολότερο νὰ πῶ στὸν παραλυτικό, ἀς εἶναι συγχωρεμένες οἱ ἀμαρτίες σου ἢ νὰ τοῦ πῶ, σήκω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα;»

Γιατὶ καὶ τὰ δύο φαντάζουν ἀδύναμα γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Μήτε νὰ συγχωρεῖ ἀμαρτίες μπορεῖ καὶ μήτε νὰ γιατρέψει τὸν παραλυτικό. Μὰ ὁ Χριστὸς ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ πράξει καὶ τὰ δύο, γιατὶ εἶναι Θεὸς καὶ ἀγαπᾶ τὰ πλάσματά Του.

Ἐκφράζοντας τὸ Θεϊκὸ κύρος καὶ τὴ Θεϊκὴ ἀγάπη, προστάζει τὸν παραλυτικό: «Σου λέγω, σήκω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου». Ο Χριστὸς ὡς ὁ ἰατρὸς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, θεραπεύει καὶ τὰ δύο.

Καὶ ἔτσι ὁ παραλυτικὸς ἔξηλθε μπροστὰ σὲ ὅλους θεραπευμένος ψυχικὰ καὶ σωματικά. Διπλὴ ἡ θεραπεία του καὶ διπλὸ τὸ δῶρο τοῦ Χριστοῦ σ' αὐτόν.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό μας, πὼς εἴμαστε ἔξω ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς ἀμαρτίας. Δηλαδὴ πὼς δὲν ἔχουμε διαπράξει ἀμαρτίες. Γιατὶ κάτι τέτοιο δὲν εἶναι ἀλήθεια. Αντίθετα μάλιστα, ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ζοῦμε μέσα στὸ χῶρο τῆς ἀμαρτίας καὶ διαπράττουμε ποιὸς λίγες καὶ ποιὸς πολλὲς καθημερινά.

Ο Χριστὸς ὅμως ἤλθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ σηκώσει στοὺς ὕμους Του τὰ δικά μας ἀτοπήματα καὶ ἀμαρτήματα. Αὐτὸς ἀλλωστε ἔχυσε τὸ αἷμα Του ἐπάνω στὸ Σταυρό, γιὰ νὰ μποροῦμε ἔμεῖς νὰ γευμόμαστε τὴ δική Του ζωή.

Γιὰ νὰ πάρουμε τελικὰ τὸ διπλὸ δῶρο Του, ὅπως ὁ παραλυτικὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Τὴν συγχώρηση τῶν ἀμαρτιῶν μας καὶ τὴ θεραπεία τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν μας. Καὶ νὰ

έγερθούμε, παίρνοντας τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀρρώστιας, γιὰ νὰ τὸ κάνουμε χῶρο
χαρᾶς καὶ μακαριότητας, πορευόμενοι νὰ ζήσουμε τὴν ἀγάπη Του στὴ βασιλεία Του.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]